

Sygn. akt IV KK 60/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **M.W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2019 r.,

kasacji na niekorzyść,

wniesionej przez Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...)

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje
Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M.W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 września 2017 r., sygn. II K (...), za to, że będąc Prezesem H. sp. z o.o. i T. sp. z o.o. w okresie od 7 kwietnia 2014 r. do 13 kwietnia 2015 r. w lokalu o nazwie „G.”, mieszczącym się K. przy ul. R., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych poza kasynem gry, bez wymaganej koncesji urządzał gry hazardowe na wskazanych w akcie oskarżenia automatach, które nie zostały zarejestrowane przez właściwego Naczelnika Urzędu Celnego, tj. czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Uznając winę oskarżonego, Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych, orzekł przepadek dowodów rzeczowych, a także zasądził od M.W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 1.181,26 zł.

Orzeczenie to zaskarżył w drodze apelacji oskarżony, zarzucając wyrokowi obrazę prawa materialnego – art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 i 4 k.k.s., alternatywnie art. 10 § 4 k.k.s. - poprzez nieuwzględnienie błędu co do bezprawności czynu. Na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...), Sąd Okręgowy w K. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i na mocy art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie karne wobec M.W. o zarzucane mu przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s., kosztami procesu obciążając Skarb Państwa.

Od wyroku Sądu Odwoławczego kasację wywiódł oskarżyciel publiczny – finansowy organ postępowania przygotowawczego, Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w K., podnosząc zarzut obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegającej na umorzeniu postępowania karnego skarbowego wobec oskarżonego M.W. o zarzucony mu czyn, popełniony w okresie od 7 kwietnia 2014 r. do 13 kwietnia 2015 r. w miejscowości K., w związku z ujawnieniem w toku rozprawy apelacyjnej prawomocnego dnia 13 kwietnia 2017 r. wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II K (...) oraz prawomocnego z dniem 3 listopada 2017 r. wyroku Sądu Rejonowego w K. II Wydział Karny z dnia 3 kwietnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II K [...],

skazującego tego samego oskarżonego za czyn ciągły w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s., popełniony w różnych lokalach na terenie kraju. Na tej podstawie wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację, Prokurator Rejonowy wniósł o jej uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w K. jest zasadna w stopniu oczywistym.

W postępowaniu karnym skarbowym przesłanką uznania dwóch lub więcej zachowań za jeden czyn jest, zgodnie z brzmieniem art. 6 § 2 k.k.s., podjęcie przez sprawcę działań w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności – przy czym w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Przy wykładni i zastosowaniu art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., statuującym przesłankę powagi rzeczy osądzonej, brak jest przeszkód do posłużenia się - *per analogiam* - zasadami postępowania ukształtowanymi na kanwie czynu ciągłego zdefiniowanego w art. 12 kodeksu karnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2018 r., sygn. akt III KK 198/18). Oznacza to, że prawomocne skazanie za tzw. czyn ciągły skarbowy stanowi przeszkodę do prowadzenia dalszego postępowania o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, a wydarzyły się w czasie jego trwania. Dzieje się tak, ponieważ prawomocne skazanie za czyn ciągły stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do całego okresu objętego skazaniem - również w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2005 r., sygn. akt II KK 15/05).

Warunkiem koniecznym umorzenia postępowania karnego, dotyczącego przestępstwa popełnionego w czasokresie objętym wcześniej osądzonym czynem ciągłym, jest tożsamość podmiotowa obu czynów. Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeń wykluczył możliwość przyjęcia konstrukcji tożsamości czynu w rozumieniu

art. 6 § 1 i 2 k.k.s. w stosunku do przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. popełnionego w innym miejscu. „Skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r., Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 tej ustawy), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 tej ustawy), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt V KK 415/18). Jak wynika z treści wyroków Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...), Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...) oraz materiału dowodowego zebranego w sprawie Sądu Rejonowego w K., sygn. akt II KK (...), oskarżony podejmował działalność w różnych lokalizacjach, organizując gry na indywidualnie oznaczonych numerami seryjnymi automatach. W każdym z miejsc swojej działalności M.W. miał ustawowy obowiązek uzyskać osobną koncesję na prowadzenie kasyna – przy czym koncesja taka określa każdorazowo miejsce urządzania gier, ich rodzaj oraz liczbę. Okoliczności te stają na przeszkodzie uznaniu działań oskarżonego – choć noszących znamiona podobieństwa – za jeden czyn w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s. i ocenę Sądu Okręgowego w K. w tym przedmiocie należy uznać za błędną.

W rezultacie zaskarżony kasacją wyrok zapadł z obrazą przepisów postępowania: art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Uchybienie to miało przy tym niewątpliwy i oczywisty wpływ na treść wyroku, w postaci niezasadnego umorzenia postępowania. Z tego powodu zaskarżone orzeczenie należało uchylić w części dotyczącej M.W. i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

